

CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Orașul de abur

Traducere din limba spaniolă
și note de Emanuela Stoleriu

POLIROM
2022

Cuprins

<i>Nota editorului spaniol</i>	7
Blanca și despărțirea	9
Fără nume	33
O domnișoară din Barcelona	43
Trandafirul de foc	69
Principele Parnasului	89
Legendă de Crăciun	145
Alicia, în zori	153
Oameni cenușii	161
Femeia de abur	187
Gaudí în Manhattan	193
Apocalipsa în două minute	207
<i>Bibliografie</i>	213

3

Cu treizeci de ani în urmă, Edmond de Luna plecase din Barcelona spre Orient, în căutare de minuni și aventuri. Traversând Mediterana, ajunsese în insule interzise care nu apăreau pe hărțile de navigație, împărțise patul cu prințese și creaturi a căror natură nu poate fi dezvăluită, cunoscuse tainele unor civilizații pe care timpul le îngropase și se inițiasse în știința și arta construirii labirinturilor, un dar ce avea să-l facă faimos și să-i aducă bani și comenzi din partea sultanilor și împăraților. Cu trecerea anilor, plăcerile și bogățiile ajunseseră să nu mai însemne aproape nimic pentru el. Își potolise setea de avere și ambiția, avea mai mult decât visa orice muritor și, ajuns la maturitate, știind că zilele sale stăteau să apună, a hotărât că nu va mai munci niciodată decât în schimbul celei mai mari recompense: cunoașterea interzisă. Ani la rând a refuzat invitațiile de a construi cele mai minunate și încâlcite labirinturi pentru că nu dorea nimic din ceea ce i se oferea în schimb. Credea că nu există pe lume comoară care să nu-i fi fost oferită, când a aflat că împăratul din Constantinopol îi solicita serviciile; ca plată, era dispus să-i încredințeze

un secret străvechi, la care nici un muritor nu avu-
sese acces vreme de secole. Plictisit, ispitit de această
ultimă șansă de a reaprinde flacăra din sufletul său,
Edmond de Luna s-a dus la palatul împăratului
Constantin. Acesta era încredințat că, mai devreme
sau mai târziu, asediul sultanilor otomani avea
să pună capăt imperiului său și să șteargă de
pe fața pământului cunoașterea pe care orașul
Constantinopol o strânsese de-a lungul secolelor.
De aceea, voia ca Edmond să proiecteze cel mai
mare labirint creat vreodată, o bibliotecă secretă,
un oraș al cărților ascuns sub catacombele cate-
dralei Hagia Sofia, unde cărțile interzise și minu-
tile gândirii adunate în sute de ani să fie păstrate
pe vecie. Împăratul Constantin nu-i oferea nici o
comoară, doar un vas, o sticlură de cristal cu un
lichid stacojiu ce strălucea în întuneric. Constantin
i-a întins sticlura cu un surâs straniu.

— Am așteptat mulți ani ca să-l întâlnesc pe
omul demn de acest dar, a explicat împăratul. Dacă
ajunge pe mâini greșite, ar putea fi o unealtă a
răului.

Edmond a cercetat sticlura, fascinat și intrigat.

— E o picătură din sângele ultimului balaur, a
murmurat împăratul. Secretul nemuririi.

4

Luni de zile Edmond de Luna a lucrat la planurile marelui labirint al cărților. Făcea și refăcea proiectul, dar nu era mulțumit. A înțeles atunci că nu-l mai interesa plata, căci nemurirea avea să-i fie asigurată de acea bibliotecă extraordinară, și nu de o presupusă poțiune magică legendară. Răbdător, dar neliniștit, împăratul îi amintea că asediul final al otomanilor era aproape și că nu aveau timp de pierdut. Când Edmond de Luna a găsit în sfârșit soluția mării probleme, era prea târziu. Armata lui Mahomed al II-lea „Cuceritorul” încercuise Constantinopolul. Sfârșitul orașului și al imperiului era iminent. Împăratul s-a minunat la vederea planurilor lui Edmond, însă a înțeles că nu va putea construi niciodată labirintul sub orașul care îi purta numele. L-a sfătuit atunci pe Edmond să scape de asediu împreună cu alți artiști și gânditori care urmau să plece spre Italia.

— Știi că vei găsi locul potrivit pentru labirint, prietene drag.

În semn de mulțumire, împăratul i-a dat sticluta cu sângele ultimului balaur, dar un nor i-a umbrit chipul.

— Când ți-am oferit darul acesta, am apelat la lăcomia minții ca să te ispitesc, prietene. Aș vrea să primești și această umilă amuletă, care într-o zi poate că va face apel la înțelepciunea sufletului tău dacă prețul ambiției e prea mare...

Împăratul și-a desprins de la gât un medalion și i l-a întins. În el nu erau aur sau giuvaiere, ci doar o pietricică minusculă ce părea un grăunte de nisip.

— Cel care mi l-a dat mi-a spus că e o lacrimă a lui Cristos.

Edmond s-a încruntat.

— Știu că nu ești credincios, Edmond, dar credința o întâlnești atunci când nu o cauți și va veni o zi în care inima ta, nu mintea, va aspira la curățirea sufletului.

Edmond n-a vrut să-l contrazică pe împărat și și-a pus la gât medalionul acela modest. A plecat în aceeași noapte, fără alte bagaje în afară de planurile labirintului și de sticluta stacojie. După puțin timp, Constantinopolul și imperiul aveau să cadă în urma unui sângeros asediu, în timp ce Edmond străbătea Mediterana, îndreptându-se spre orașul pe care îl părăsise în tinerețe.

Călătorea împreună cu niște mercenari ce se oferiseră să-l ia cu ei crezându-l un negustor bogat

pe care aveau să-l ușureze de bogății odată ajunși în larg. Când au văzut că nu avea nici un fel de bogății, au vrut să-l arunce peste bord, însă el i-a convins să-l lase în continuare pe vas povestindu-le o parte din aventurile lui, asemenea Șeherezadei. Trucul era să nu le spui toată povestea, așa îl învățase un povestitor înțelept din Damasc. „O să te urască pentru asta, dar o să te dorească și mai mult.“

În timpul liber a început să-și scrie poveștile într-un carnet. Ca să-l ferească de privirile indiscrete ale piraților, a scris în persană, o limbă minunată, pe care o învățase în anii petrecuți în Babilon. Pe la jumătatea călătoriei au întâlnit un vas în derivă, fără pasageri și fără echipaj. La bord erau amfore de vin mari pe care le-au adus pe vasul lor și din care pirații se îmbătau în fiecare seară în timp ce ascultau istoriile lui Edmond, căruia nu-i îngăduiau să pună nici un strop de vin în gură. După câteva zile, echipajul a început să se îmbolnăvească și curând mercenarii au murit unul câte unul, din cauza otrăvii înghițite odată cu vinul furat.

Edmond, singurul care a scăpat, i-a vârat în sarcofagele din cală, pe care pirații le luaseră pesemne într-unul dintre jafurile lor. Abia când a rămas singurul în viață și se temea că va muri în derivă în larg, pradă celei mai cumplite singurătăți, abia

atunci a îndrăznit să deschidă sticluta stacojie și să-i adulmece conținutul preț de o clipă. O clipă a fost de-ajuns ca să întrezărească abisul ce voia să pună stăpânire pe el. A simțit aburul care se ridica din vas și i se prelingea pe piele și o secundă și-a văzut mâinile acoperindu-se de solzi și unghiile preschimbându-i-se în gheare mai ascuțite și mai mortale decât oțelul cel mai de temut. A apucat atunci acel neînsemnat grăunte de nisip pe care îl purta la gât și a implorat un Cristos în care nu credea să-l salveze. Abisul întunecat al inimii a dispărut și Edmond a răsuflat ușurat văzând cum mâinile lui redevin mâini de muritor. A astupat sticluta și s-a blestemat că fusese atât de naiv. A știut atunci că împăratul nu-l mințise, că aceea nu era nici plată, nici binecuvântare. Era cheia infernului.

5

Când Sempere a terminat de tradus carnetul, dintre nori se iveau primele raze ale zorilor. Imediat după aceea, inchizitorul a părăsit încăperea fără